

Историята на Дамян

Дамян е израснал в семейство на верни членове на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Той има любящи родители и е особено близък със сестра си Симона.

Дамян обича Евангелието и има свидетелството за Исус Христос и Възстановяването. Той е известен със своя приветлив и общителен характер. Отскоро обаче, неговата приветливост е заместена от тъга и той все повече се затваря в себе си. Дамян има тайна и не знае какво да прави.

Откакто се помни, Дамян изпитва повече влечения към мъже, отколкото към жени. В продължение на много години той се опитва да пренебрегва тези чувства или да се преструва, че не съществуват. Тъй като в неговия дом никога не се говори по тази тема, той има чувството, че това е забранен разговор. Понякога неговите приятели говорят пренебрежително за хората, които са хомосексуални. Всичко, което той помни да е чувал от учители и ръководители в Църквата, е, че хомосексуалността е сериозен грях.

Преди своята мисия Дамян често се моли на Бог да премахне неговото влечение към мъже. Той е уверен, че ако отслужи мисия, чувствата му ще се променят. Въпреки това, дори след завършването на мисията си, той продължава да изпитва влечение към мъже. Дамян отчаяно иска да говори с някого, но страхът го кара да мълчи.

Симона забелязва неговото емоционално отчуждаване от семейството. Тя може да види болката в очите му. Тя се моли за Дамян и се моли да разбере как да му помогне.

Една сутрин Симона пита Дамян дали могат да отидат заедно на разходка. Той с неохота се съгласява. Докато вървят, те говорят за всекидневни неща. Симона дори успява да накара Дамян да се усмихне. Накрая Симона казва: „Дамян, знам, че нещо не е наред. Виждам го в очите ти. Моля те, кажи ми. Много се тревожа за теб“.

Дамян застива на място за дълго време. Сълзи започват да се стичат по лицето му. Накрая от него избликва поток от емоции и с разтреперан глас той казва: „Симона, аз съм гей и съм такъв откакто се помня. Не знам какво да правя. Страх ме е какво биха казали мама и татко, ако разберат. Дали другите в семейството ни ще се срамуват от мен? Дали приятелите ми все още ще искат да сме приятели, ако знаят, че съм гей? Какво ще стане с членството ми в Църквата, ако кажа на епископа? Не виждам как бих могъл някога да бъда щастлив и да имам семейство. Струва ми се, че Бог ме е изоставил“.

Дамян навежда глава и се взира в земята. След дълга пауза той тихо казва: „Симона, съжалявам, ако съм те разочаровал. Моля те да не казваш на никого. Чувствам се толкова изгубен и объркан“.

Въпроси за обсъждане:

1. Какви чувства изпитвате, докато мислите за преживяното от Дамян? Защо може да е трудно да се говори с член на семейството, приятел или ръководител в Църквата за чувства на привличане към хора от същия пол?
2. Как бихте се чувствали, ако бяхте на мястото на Симона? Какво може Симона да направи, за да реагира с разбиране и състрадание?
3. По какъв начин правилното разбиране на ученията на Господ за привличането към хора от същия пол може да помогне на Симона и Дамян? Защо понякога тези учения са трудни за приемане?
4. Как Дамян и Симона биха могли да разгледат привличането към хора от същия пол от вечна перспектива?
5. Къде може Дамян да получи допълнителни напътствия, насърчение и помощ?